

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2017 r. w Gliwicach

sprawy S. S. (1) (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 30 sierpnia 2016 r. **nr** (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu S. S. (1) prawo do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy zastosowaniu przepisu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt VIII U 1637/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu S. S. (1) ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, że ubezpieczony nie spełnia warunków tego przepisu, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu był niższy niż 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o jej zmianę i przeliczenie świadczenia w myśl art. 110a, a nadto o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniósł, iż ubezpieczony ma wątpliwości co do prawidłowości obliczeń

dokonanych przez organ rentowy, który pominął w swoich wyliczeniach okres pracy ubezpieczonego sprzed 1980r. w KWK (...) oraz okres pracy po uzyskaniu świadczenia, tj. 1994 – 1996, w (...) S.C. w G..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (...) Oddział w Z. wskazał, że ubezpieczony nie przedłożył zaświadczenia o zarobkach i zatrudnieniu Rp-7 za lata 1967 – 1980.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. S. (3) urodził się w dniu (...)

Ubezpieczony od (...) jest uprawniony do emerytury górniczej. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 4 lat kalendarzowych, tj. 1984 – 1987. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 409,61% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

W dniu 2 czerwca 2016r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 za lata 1980 – 1989 i 1990 – 1991 wystawione przez KWK (...) oraz za lata 1991 – 1994 wystawione przez (...) S.A. za okres pracy w KWK (...).

Zaskarżoną decyzją z dnia 30 sierpnia 2016r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując, że nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu, był niższy niż 250%.

Obliczony przez (...) Oddział w Z. z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, tj. lat: 1980 – 1996, 2008 – 2010, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 244,69%. Za lata 1994 – 1996 i 2008 – 2010 organ rentowy przyjął wynagrodzenie uzyskiwane przez ubezpieczonego za pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy wykonywaną po przyznaniu emerytury. Nie uwzględniono zarobków sprzed 1980r., ponieważ ubezpieczony nie przedłożył zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 za lata 1967 – 1980.

Sąd ustalił, iż w okresie od 26 sierpnia 1967r. do 17 czerwca 1991r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w G.. Początkowo pracował jako cieśla pod ziemią, a następnie – w okresie od 19 października 1970r. do 31 lipca 1974r. – jako nadgórnik oddziału wentylacyjnego pod ziemią. W okresie od 1 sierpnia 1974r. do 31 października 1985r. ubezpieczony zajmował stanowisko sztygara zmianowego oddziału wentylacyjnego pod ziemią, od 1 listopada 1985r. do 30 września 1990r. sztygara oddziałowego oddziału wentylacyjnego pod ziemią, a od 1 października 1990r. do 17 czerwca 1991r. ponownie sztygara zmianowego oddziału wentylacyjnego pod ziemią.

Ustalono, że nie zachowała się dokumentacja płacowa sprzed roku 1980.

Sąd ustalił, że w okresie od 30 lipca 1991r. do 13 marca 1994r. ubezpieczony zatrudniony był w KWK (...) w Z. jako sztygar zmianowy oddziału wydobywczego pod ziemią.

W okresie od 6 czerwca 1994r. do 31 maja 1996r. ubezpieczony zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) S.C. w G. na stanowisku sztygara zmianowego.

W oparciu o przedłożone w toku procesu przez (...) sp. z o.o. Oddział KWK (...) akta osobowe ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w KWK (...), w szczególności angaży i legitymacji ubezpieczeniowej, Sąd polecił organowi rentowemu ponowne, hipotetyczne wyliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru na podstawie ww. dokumentów.

Obliczony przez (...) Oddział w Z. z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, zgodnie z przepisem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. lat 1971 – 1972, 1974 – 1976, 1980 – 1988, 1990 – 1993, 1995 i 2014, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 250,18%.

W toku postępowania Sąd zwrócił się do biegłego z zakresu wyliczenia rent i emerytur celem odtworzenia wysokości zarobków ubezpieczonego wraz ze wszystkimi dodatkami za okres zatrudnienia w KWK (...) na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych i ustalenia wysokości wskaźnika podstawy wymiaru emerytury w wariantcie najbardziej korzystnym dla ubezpieczonego w rozumieniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu emerytur i rent K. S. z dnia 14 sierpnia 2017r. (k.36-42) Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia, przy uwzględnieniu zarobków z KWK (...), tj. z lat: 1969 – 1971, 1974 – 1976, 1980 – 1993, wynosi 275,46% i jest wyższy niż 250%.

Biegły dokonał odtworzenia wynagrodzenia ubezpieczonego za okres od sierpnia 1967r. do grudnia 1979r. w oparciu o akta osobowe i akta emerytalne ubezpieczonego. Biegły wziął pod uwagę stanowiska zajmowane przez ubezpieczonego w poszczególnych okresach zatrudnienia, przysługującą ubezpieczonemu stawkę zaszerogowania w poszczególnych okresach oraz przysługujący dodatek funkcyjny. Biegły doliczył wartość deputatu węglowego oraz dodatkowe wynagrodzenie przysługującego na podstawie Karty Górnika. Biegły pominął ustalenia w zakresie premii i innych dodatków, gdyż odtworzenie tych składników wynagrodzenia na podstawie dostępnej dokumentacji jest niemożliwe.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...) i z KWK (...), opinię biegłego ds. emerytur i rent K. S. z dnia 14 sierpnia 2017r. (k.36-42).

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych. W zakresie dokonanych obliczeń wynagrodzenia Sąd oparł się na opinii biegłego, gdyż biegły w sposób czytelny i precyzyjny dokonał odtworzenia wynagrodzenia, wskazując przy tym dokładnie na jakiej podstawie i w oparciu o jakie założenia dokonał poszczególnych wyliczeń. Biegły wyjaśnił, iż przy wyliczeniu wynagrodzenia przyjął te elementy, których odtworzenie jest możliwe, nie uwzględnił natomiast premii i innych dodatków, których odtworzenie obecnie nie jest możliwe.

Strony nie kwestionowały opinii biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1993r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z 4 lat kalendarzowych, tj. 1984 – 1987, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 409,61% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył bowiem w dniu 2 czerwca 2016r. wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a. ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i zaskarżoną decyzją z dnia 30 sierpnia 2016r. ZUS odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r., poz.1383) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób

określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno – rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie i wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ostatecznie bowiem, obliczony przez biegłego w toku postępowania sądowego – w tym na podstawie dokumentacji osobowej ubezpieczonego – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia i przypadających w części po przyznaniu emerytury, tj. z lat: 1969 – 1971, 1974 – 1976, 1980 – 1993, wyniósł 275,46%.

Sąd dał wiarę opinii biegłego, która jest precyzyjna, szczegółowo umotywowana, zaś biegły do odtworzenia wynagrodzenia ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w KWK (...) z lat 1967 – 1979 przyjął wyłącznie składniki wynagrodzenia nie budzące wątpliwości, wynikające z akt osobowych oraz akt emerytalnych ubezpieczonego.

Art. 110a ustawy, znajdzie zatem zastosowanie do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy (...) § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do ponownego przeliczenia wysokości emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800 ze zm.).

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek